

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Διοικητέμενον υπό του Γεωργίου της Παίδεας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοθὲς παραστῆναι εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ὑποκρίσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκυριανικοῦ Πατριαρχικοῦ Κοινοβουλίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς διαγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7. — Ἑσπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἰσχυροῦ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λικ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, Ἰκάντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τομ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 16^{ον}. — Ἀριθ 7

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 41)

Ἄνθρωποι καὶ ζῆα εἶχον κοπιᾶσθι παρὰ πολὺ καὶ ἐδέησε νὰ σταθμεύσῃσιν ὀλίγον διὰ νὰν κταθοῦσιν εἰς τὴν Ζαξονβίλλην. Εἶτα, ἀφ' οὗ μετὰ κόπου διεθῆσαν τὸν ποταμὸν Ρόκον, θὰ ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των, ἀκολουθοῦντες τοὺς μαϊάνδρους παραχθίου ὁδοῦ, ἣτις ἐξετείνετο πρὸς βορρᾶν, ὅσον ἐφθάνεν ὁ ὀφθαλμὸς.

Ἡ γῶρα πλουσία εἰς βλάστησιν, ἂν καὶ εἰσέτι βουνώδης. Πικτοῦ λειμῶνες καὶ δάση συνέχεται τέλος πάντων τοῦ καλλιφορνείου ἐδάφους. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὄρναι Ἰνδῶν Σιάτων ἢ Ουμπάκων διήρχοντο, οὐδένα φόβον ἐμπνέουσιν.

Ἐδῶ ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως τὰς Περιηγήσεις τῆς μικρᾶς του βιβλιοθήκης — καὶ ἤλπιζε πολὺ ὅτι θὰ ἐχρησιμοποίηται τὰς ἐκ τῶν βιβλίων γνώσεις του, — ἐκρίνε καλὸν καὶ ἐπικαιρὸν νὰ κάμῃ μίαν σύστασιν.

Ἐβρίσκοντο λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Ζαξονβίλλης, πρὸς βορρᾶν, ἐν τῷ μέσῳ γῶρας κεκαλυμμένης ὑπὸ ἐκτεταμένων θασῶν, ἣν προσπίπτει τὸ φρούριον Λάνον, ἐκτισμένον ἐπὶ λόφου ὕψους διαχιλίων ποδῶν.

« Πρέπει νὰ προσέχωμεν, εἶπεν ὁ Γιάννης, γιὰτὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὰ ρεῖδια εἶνε πάρα πολλὰ.

— Φεῖδια! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα ἐντρομος· φεῖδια! Πάμε ἀπ' ἐδῶ, πατέρα!

— Ἠσύχασε, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Δὲν εἶνε τίποτε· θὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας

— Εἶνε πολὺ ἐπίφοβα αὐτὰ τὰ ζῆα; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Πάρα πολὺ, μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Εἶνε κροταλία, ἀπὸ τὰ πλέον φαρμακερὰ ρεῖδια που υπάρχουν. Ὅταν δὲν τα πειράζετε, δὲν σας πειράζουν· ἀλλ' ὅμα τα ἐγγίξετε, ὅμα τα ἀθήσετε ἀπὸ ἀπροσεξίαν, ἀνορθοῦνται, ὀρμποῦν, σαγκάουον, καὶ τὸ δάγκυμά των

σχεδὸν πάντοτε εἶνε θανατηφόρον.

— Καὶ τοῦ μένονου συνήθως; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ φύλλα, ὅπου δὲν τα βλέπει κανεὶς εὐκολα, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης· ὁμως, ἐπειδὴ κάμνουν κρότον ὅταν κινοῦνται — δι' αὐτὸ λέγονται καὶ κροταλία, — ἔχει κανεὶς καιρὸν νὰ φύγῃ.

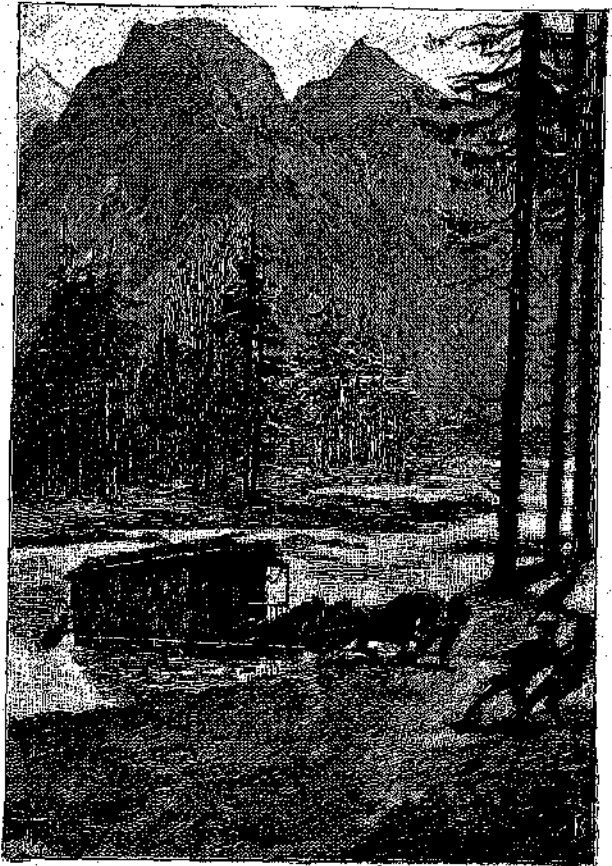
— Τότε, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, προσοχῇ, πόδι καὶ αὐτί!

Ὁ Γιάννης εἶχε δικαίον. Εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀμερικῆς οἱ ὄφεις ἀφθονοῦν· καὶ ὄχι μόνον οἱ κροταλία ἀλλὰ καὶ αἱ ταραντέλαι, εἶδος φαλαγγίων, ἐπίσης δηλητηριωδῶν καὶ ἐπικινδύνων.

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἔλαβον ὄλας τὰς προφυλάξεις καὶ ἐπρόσεχαν καλά τοῦ πατοῦν. Ἐκτός τούτου ἔκρηπε νὰ ἐπαγγυήσῃσιν ἐπὶ τῶν ἴππων καὶ τῶν λοιπῶν ζῴων τοῦ θιάσου, ἐπίσης ἐκτεθειμένων εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἔρπετων καὶ τῶν ἐντόμων.

Ἄλλως τε ὁ Γιάννης ἐνόμισε καθήκον του νὰ προσθήσῃ ὅτι οἱ ὄφεις καὶ αἱ ταραντέλαι εἶχον τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὰς οἰκίας, ἐπομένως καὶ εἰς τὰς ἀμάξας. Ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος μήπως καὶ ἡ Εὐδρόμο Οὐκία ἤθελε δεχθῆ ὑσαρῆστους τινὰς ἐπισκέψεις...

Διὰ τοῦτο τὸ ἑσπέρας ἔκαμον γενικὴν καὶ ἐπιμελῆ ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὰς κλίνας, ὑπὸ τὰ ἐπιπλα, εἰς πᾶσαν γωνίαν καὶ μυχόν. Ἡ Ναπολέαινα ἐβαλλεν ὄξεις κραυγὰς ὡσάντις ἐφραγτάζετο ὅτι ἐδλεπε κανέν τῶν ἀπαισίων ἐκείνων

«Μετὰ κόπου διεθῆσαν τὸν ποταμὸν Ρόκον» (Σελ. 49, σ^ς. α^ς.)

ζῴων. Ἐξελάμβανεν ὡς κροταλίαν καμμίαν ἄκραν σχοινίου περιεστραμμένου, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν παρουσίαζε τρίγωνον κεφαλήν. Φαντασθῆτε δὲ τὸν τρόμον τῆς τὴν νύκτα, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἤχους κροτάλων εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου! Ἀλλὰ καὶ ἡ Κορνηλία δὲν ἠσύχαζε περισσότερον ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς.

« Εἰς τὸ διάβολο! ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Κασκαμπέλ ἀγανακτῆσας· εἰς τὸ διάβολο καὶ τὰ ρεῖδια που φοβίζου τῆς γυναῖκες καὶ ἡ γυναῖκες που φοβοῦνται τὰ ρεῖδια! Ἡ Εὐδία ἡ μακαρίτισσα ἦτο πλέον γενναία ἀπὸ σᾶς· ὄχι μόνον δὲν ἐφοβεῖτο τὰ ρεῖδια, ἀλλὰ καὶ μιλοῦσε μαζί των!

—Ναί, μα ήταν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

— Ἐπειτα, καλλίτερα νὰ μὴν εἶχε πολλές φίλιες μὲ τὰ φείδια, προσέθεσεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ.

Κατὰ τὰς νυκτερινὰς σταθμεύσεις ὁ Μακρολέκας εἶχεν, ἔνεκα τούτων ὄλων, ἀρκετὰς ἀσβολίας. Κατ' ἀρχὰς συνέλαβε τὴν ἰδέαν νάνακτη μεγάλας πυρὰς, τὸ ὑλικὸν τῶν ὁποίων τῷ παρεῖχεν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δάσος· ἀλλ' ὁ Γιάννης τῷ παρετήρησεν ὅτι αἱ πυρὰι νὰ μὴν ἀπεμάκρυναν τοὺς ὄφεις, ἀλλὰ προσείλκον τὰς ταραντέλας.

Τέλος πάντων ἡ οἰκογένεια δὲν ἤσυχάζε παρὰ μόνον ὁσάκις διήρχετο τὴν νύκτα εἰς κανὲν χωρίον· ἐκεῖ βεβαίως ὁ κίνδυνος ἦτο πολὺ μικρότερος. Ἄλλως τε τὰ χωρία καὶ αἱ πολίχναι εὐρίσκοντο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὡς ἡ Κανονίλλη, τὸ Ροσβοῦργον τὸ Ροτσέστερ, ἡ Γιουκάλα κτλ, ὅπου ὁ Κασκαμπέλ ἐπέπρωσε μερικὰ ἀκόμη δολλάρια. Τὸ ταξιδίον δὲν τῷ ἐστοίχιζε μεγάλα πράγματα· ἐξώθειεν ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα ἐκέρδιζεν, ἀφ' οὗ οἱ λειμῶνες τῷ παρεῖχον χόρτον διὰ τοὺς ἵππους, τὰ δάση κυνήγιον καὶ οἱ ποτομοὶ ὕδωρ στάτους ἰχθύας. Τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ἤρξανε δλονέν. Ἄλλὰ φεῦ! πόσον ἦσαν μακρὰν ἀκόμη τῶν δεκαχιλιῶν δολλαρίων, τὰ ὅποια ἐκλάπησαν εἰς τὰ στενὰ τῆς Σιέρας Νεβάδας!

Ἐν τούτοις, ἂν ὁ μικρὸς θίασος ἀπέφυγε μέχρι τέλους τὰ δῆγματα τῶν κροταλιῶν καὶ τῶν φαλαγγίων, δὲν κατῴρθησε νάποφύγη ἄλλου εἶδους ἐνοχλήσεις. Τούτῳ συνέβη ἡμέρας τινὰς βραδύτερον, ὅταν ἡ ἄμαξα, ὄλονεν προχωροῦσα διὰ τοῦ Ὁρέγου, εἶχε διέλθῃ τὴν Εὐγενίουπόλιν (Eugene - City). Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε προξενήσῃ μεγάλην χαρὰν, διότι ἐφαίνετο ἀμέσως ἡ Γαλλικὴ του καταγωγῆ. Πόσον ἤθελεν ὁ Κασκαμπέλ νὰ ἐγνώριζε τὸν συμπολίτην του, τὸν Εὐγένιον ἐκεῖνον, ὅστις βεβαίως θὰ ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῆς μικρᾶς πόλεως!

Ἄφ' οὗ ἐστάθμευσαν εἰς τὰς πόλεις Χαρρισβοῦργον, Ἄλβαν καὶ Ἴεφφερσον, ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Σαλέμου, τῆς πρωτεύουσος τοῦ Ὁρέγου, ἐκτισμένης ἐπὶ μιᾶς τῶν ὄχθων τοῦ Βελλαμέττου.

Ἦτο ἡ 3 Ἀπριλίου.

Ἐδῶ ὁ Κασκαμπέλ ἐχορήγησεν ἀδειαν εἰκοσιτετραῶρου ἀναπαύσεως, — ἐκ τοῦ ταξιδίου μόνον, διότι ἡ πλατεῖα τοῦ Σαλέμου, ἐχρησίμωσεν ὡς θέατρον εἰς τοὺς καλλιτέχνας καὶ λαμπρὰ εἰσπραξίς τοὺς ἀπεζημίωσε διὰ τοὺς κόπους τῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος, μαθόντες ὅτι ὁ ποταμὸς εἶχεν ἄρθρα ψαρία, μετέβησαν νὰ ψαρεύουν.

Ἄλλὰ τὴν νύκτα, πατὴρ, μήτηρ καὶ τέκνα ἠσθάνθησαν τοιαύτην φαγοῦραν εἰς ὄλον τὸ σῶμα, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι ἐπέσαν θύμα καμμίας κακῆς ἀστείότητος. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῶν τὴν πρώτην, ὅταν εἶδον ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

« Εἶμαι κόκκινη σὰν Ἰνδὴ Ἐρυθρόδερμος, ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι φουσκωμένη σὰν ἀσκή! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι γεμάτος φουσκάλιδες ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια! ἐβόησεν ὁ Μακρολέκας.

— Τί εἶνε αὐτὰ; Μήπως εἶνε πανοῦκλα ἔς αὐτὸ τὸν τόπον; εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μοῦ φαίνεται πως ξεῖρω τί εἶνε, εἶπεν ὁ Γιάννης, παρατηρῶν τοὺς βραχιονιάς του, καταστiktους ἀπὸ φλυκταίνας ὑπερύθρους.

— Τί εἶνε λοιπόν;

— Εἶνε ὁ ἔδρος.

— Τί λές, καλέ; Τί διάβολος εἶνε πάλι αὐτός;

— Ἡ ὑδρα, πατέρα, καθὼς τὴν λέγουσιν οἱ Ἀμερικανοί, εἶνε ἓνα φυτὸν ποῦ ἀρκεῖ νὰ το μυρίσῃς, νὰ το ἰγγίσης, καὶ ἀκόμη καθὼς φαίνεται, νὰ το ἰδῆς, διὰ νὰ δηλητηριασθῆς.

— Τί! εἶμεθα δηλητηριασμένοι; ἀνέκραξεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ, δηλητηριασμένοι;

— Μὴ φοβῆσαι! μητέρα! ἔσπευσε νάποκριθῆ ὁ Γιάννης. Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον. Λίγη φαγοῦρα, ὀλίγος πυρετὸς ἴσως, καὶ τελειώνει!

Ἡ ἐξήγησις ἦτο ὀρθή. Ἡ ὑδρα αὐτὴ εἶνε φυτὸν βλαβερὸν, ἐξόχως δηλητηριώδες. Ὅταν ὁ ἀήρ εἶνε πλήρης ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ σχεδὸν σπέρματα τοῦ θάμνου τούτου, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ δέρματος διὰ νὰ το ἐρεθίσῃ, νὰ το κοκκινίσῃ, νὰ το γεμίσῃ ἀπὸ φλυκταίνας. Φαίνεται ὅτι ἐνῶ ἡ ἄμαξα διήρχετο τὰ πρὸ τοῦ Σαλέμου δάση, προσέβαλε τὸν Κασκαμπέλ καὶ τὴν οἰκογένειάν του τοιοῦτος μολυσμένος ἀήρ. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ φλόγισις δὲν διήρκεσε παρὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Κασκαμπέλ δὲν ἔκαμον ἄλλο παρὰ νὰ ζῶνται, νὰ ζῶνται, ἀμιλλώμενοι ὡς πρὸς τοῦτο μὲ τὸν Τζῶν Μπούλ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πιθήκων, ἐξῆνετο διαρκῶς.

Τὴν 5 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Σαλέμον, διελευσὰ δὲ καὶ ἄλλας πόλεις, εὐτυχῶς ἄνευ ἀπεικταίου, ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα μεταξὺ Ὁρέγου καὶ Κολομβίας, μετὰ ταξιδίου ἐκατὸν δεκακέντε λευγῶν.

Πρὸς βορρᾶν ἐξετείνετο ἡ χώρα τῆς Οὐασινγκτόνος. Εἶνε βουνώδης, πρὸς τὸ μέρος τὸ καίμενον ἀνατολικῶς τοῦ δρο-

μολογίου, τὸ ὅποιον ἠκολούθει ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν. Δι' ὑψηλότεραι κορυφαὶ ἐδῶ εἶνε ἡ τῆς Ἁγίας Ἐλένης, ἐνεακισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων ποδῶν ὕψους, ἡ τοῦ ὄρους Βάκερ καὶ ἡ τοῦ ὄρους Βαίναρ, ὕψους ἑνδεκα χιλιάδων ποδῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, ἐξαντληθεῖσα εἰς ἐκτεταμένους πεδιάδας ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐπεφύλαξεν ὀλην αὐτῆς τὴν ἀνυφικὴν δύναμιν διὰ νὰ ὀρθώσῃ τὰς κορυφάς, αἵτινες ἀφθονοῦν ὑψηλόταται εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ νέου κόσμου. Δυνάμεθα νὰ παρομοιάσωμεν τὴν ἀπέραντον ταύτην γῆν πρὸς θάλασσαν, ἐδῶθεν μὲν ἦσυχον καὶ ὁμαλὴν καὶ γαληνιαίαν, ἐκεῖθεν δὲ συνταρασσομένην ὑπὸ τῆς τρικυμίας καὶ ἀνυψοῦσαν θεόρατα τὰ κύματά της.

Ὁ Γιάννης ἔκαμε αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν, ἡ ὅποια ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸν πατέρα του.

— Αὐτὸ εἶνε! αὐτὸ εἶνε! εἶπεν ἔνθους. Μετὰ τὴν γαλήνην ἡ τρικυμία. Ἄλλὰ τί μας μέλει! Ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἀντέχει. Ἐμπρός, παιδιά, ἐπιτιθεσθε!

Ἐπετιθέσθησαν τῷ ὄντι καὶ τὸ σκᾶφος ἤρχισε νὰ πλέῃ. Διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν παρομοίωσιν, ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ γαληνεύῃ, καὶ χάρις εἰς τοὺς ἐπιδηξίους τῆς ὁδηγούς, ἡ Κιβωτὸς τοῦ Κασκαμπέλ διεκραιώθη σῶα καὶ ἀβλαβής. Ναί μὲν ἐμετρίασε κάπως τὴν ταχύτητά της· ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀπέφυγε τοὺς σκοπέλους.

Ἐπειτα, ἡ αὐτὴ καλὴ καὶ συμπαθὴς ὑποδοχὴ εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὴν Καλμέραν, εἰς τὸ Μοντικέλλον, καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ φρούρια, τὰ ὅποια, κυρίως εἶπεν δὲν εἶνε παρὰ σταθμοὶ στρατιωτικοί, ἄνευ τειχῶν, μὲ μικρὰ μόνον χαρακώματα καὶ μὲ ὀλίγους ἀνδρας, ἀρκετοὺς ὅμως διὰ νάποκροῦσιν τὰς εἰσβολὰς τῶν νομάδων Ἰνδῶν.

Οὕτως ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία δὲν ἐφοβήθη οὔτε τοὺς Σινού οὔτε τοὺς Νεσκαλλό, ἐφ' ὅσον ὤδευε διὰ τῆς χώρας τῶν Βάλλα-Βάλλα. Τὸ ἑσπέρας ὅταν οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι περιεκύκλουν τὴν σταθμεῦσαν ἄμαξαν, δὲν ἐδείκνυσαν διδύλου κακὰς διαθέσεις. Τὴν ζωνηρὰν τῶν περιέργειαν ἐκίνει κυρίως ὁ Τζῶν Μπούλ, οἱ κωμικώτατοι μορφασμοὶ τοῦ ὁποίου ἐπροκάλουν τὴν ἰλαρότητα τῶν. Οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ πιθήκον καὶ βεβαίως θὰ τον ἐξελάμβανον καὶ αὐτὸν ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

«Ναί, ναί, εἶνε ἀδελφός μου!» τοῖς ἔλεγε ὁ Ἀλέκος, διαμαρτυρομένης μετ' ἀγανακτήσεως τῆς Κυρίας Κασκαμπέλ.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Οὐασινγκτόνος, ὅπου ἐδόθη «κατὰ γενικὴν ἀκαί-

τησιν» ἡ τελευταία παράστασις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκοντο τὰ τελευταῖα ὄρια τῆς Συμπολιτείας, πρὸς τὰ βορειοανατολικά τῆς Ἀμερικῆς.

Ἦδη ἐπρόκειτο νάκολουθῆσουν τὴν ἀκτὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ μᾶλλον τὰ πολυάριθμα καὶ ἰδιότροπα ἐκεῖνα παρόχθια στενὰ, τὰ προασιζόμενα ὑπὸ τῶν μεγαλοήνων Βανκούβερ καὶ βασιλισσῆς Καρλόττας.

Ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία, διπλῆθεν ἀπὸ τὴν πολίχνην Στεκλακούμην καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ φρούριον Βέτιγγαμ, κείμενον παρὰ τὸν πορθμὸν, ὅστις χωρίζει τὰς νήσους ἀπὸ τὴν ἠπειρον. Εἶτα ἐστάθμευσεν εἰς τὴν Οὐατκόμην, παρὰ τὸ ὄρος Βάκερ, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἐχάνετο εἰς τὰ νέφη.

Τέλος τὴν 27 Ἀπριλίου μετὰ ταξιδίου τριακοσίων πενήτηκοντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Σακραμέντου, ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα ἐκεῖνα, τὰ προσδιορισθέντα διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1847, καὶ ὄρizontα σήμερον τὴν Ἀγγλικὴν Κολομβίαν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράρρησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΓΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Αἱ Τεσσαρες Λειτουργίαι

Τώρα τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν πηγαίνετε πολὺ συχνότερα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶνε ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας καὶ τῆς προσευχῆς, καθ' ὃν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τροπάριον, ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀποθέτει ἀτὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδύεται τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Καὶ τὰ ὄπλα αὐτὰ τοῦ φωτός εἶνε ἡ νηστεία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ἡ προσευχὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ μετάνοια, δι' ἧς καθαρίζεται ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά του, ἡ κατανύξις, ἡ ὁποία, δι' αὐτῆς τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς συντριβῆς, ὑψώνει τὴν ψυχὴν του μέχρι τῶν οὐρανῶν, μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ. «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος» εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τούτο σημαίνει ὅτι ἡ ἱκανοποίησις τοῦ σώματος, ἡ εὐχαρίστησις τῶν αἰσθήσεων, ἡ ὑλικὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, τῶν εὐωχιῶν, τῶν χορῶν, δὲν ἀρκεῖ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει καὶ ἄλλας ἀνάγκας καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτὰς ἱκανοποιεῖ ἡ θρησκεία, ἡ Ἐκκλησία.

Εἶμαι βέβαιος, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐχαριστήσεως συχνάζετε τώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετὰ εὐλαβοῦς προσυχῆς ἀκούετε τὰς ἱεράς, τὰς ὡραίας, τὰς ὑψηλάς καὶ ποιητικωτάτας αὐτῆς ἀκολουθίας. Διὰ τοῦτο νομίζω ἐπίκαιρον νὰ σας γράψω ὀλίγα περὶ αὐτῶν, νὰ σας εἴπω μερικὰ τὰ ὅποια δὲν γνωρίζετε, καὶ νὰ σας ἐξηγήσω ἄλλα τὰ ὅποια πολλὰκις ἴσως ἐκίνησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀπορίαν σας. Πρὸς τοῦτο σταχυολογῶ τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὴν Λειτουργικὴν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Μεσολωρᾶ.

Σήμερον θὰ σας ὁμιλήσω περὶ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν, δηλαδὴ περὶ τῶν διαφόρων τρόπων διὰ τῶν ὁποίων εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τελεῖται τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Τέσσαρες εἶνε αἱ κυριώτεραι λειτουργίαι. Ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτέρα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου, πρώτου ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων. Εἶνε πολὺ ἐκτενής, πολὺ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ. Ἦτο ἐν χρῆσει εἰς τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας ἐν γένει μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' αἰῶνος ἀλλὰ σήμερον τελεῖται εἰς τινὰς ἐκκλησίας μόνον ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συγγραφέως. Ἐν Ἀθήναις εἴμπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε καὶ νὰ τὴν θαυμάσετε τὴν λειτουργίαν αὐτὴν, τὴν ὑπενουμιζοῦσαν τοὺς πρώτους χρόνους τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, εἰς τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην τῇ 23 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Μέγας Βασίλειος κατόπιν ἐσυντόμωσε τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰακώβου, διατηρήσας σχεδὸν τὴν αὐτὴν διάταξιν. Ἡ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου τελεῖται δεκάκις τοῦ ἔτους, δηλαδὴ: τὰς πέντε Κυριακὰς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς (ἐκτός τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν) τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, τὴν Μ. Πέμπτην, τὸ Μ. Σάββατον καὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συγγραφέως.

Τρίτη λειτουργία, ἀκόμη συντομωτέρα, εἶνε ἡ γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου Χρυσόστομου, τῷ 390 μ. Χ. ἡ ὁποία πολὺ μικρὰς διαφορὰς ἔχει ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τοῦ Βασιλείου. Εἶνε ἡ συνήθης λειτουργία, ἡ τελομένη καθ' ἕλας τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ἐκτός τῶν σημειωθειῶν ἀνωτέρω καὶ ἐκεῖνων, καθ' ἅς τελεῖται:

Ἡ τετάρτη λειτουργία, ἡ λεγομένη τῶν Προηγιασμένων (Δώρων) διότι τὰ τίμια Δῶρα εἶνε ἠγιασμένα ἀπὸ τῆς ἀμέσως προηγούμενης Κυριακῆς, δηλαδὴ προηγιασμένα Ἡ λειτουργία αὕτη, ἐξόχως μυστηριώδης καὶ κατανυκτικὴ, τελεῖται ἐκάστην Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, τὴν Μεγάλην Δευτέραν καὶ τὴν Μ. Τρίτην. Δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνωστὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαιοτάτης αὐτῆς λειτουργίας. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι εἶνε

ὁ Γρηγόριος Α' Πάπας Ρώμης ὁ καὶ Διάλογος καλούμενος (ἀμάρσας πρὸ τοῦ σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν) ἄλλοι δὲ τὴν ἀποδίδουν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γερμανόν.

Αὐταὶ εἶνε αἱ λειτουργίαι τῆς Ὀρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Προσέρχεσθε εἰς αὐτὰς μετὰ κατανύξεως, καλὰ μου παιδιά, καὶ μένετε μετ' εὐλαβείας καὶ προσυχῆς. Εἶνε ἅγια, εἶνε ὑψηλότατα, εἶνε διδακτικώτατα τὰ λόγια, τὰ ὅποια ἀκούετε εἰς αὐτὰς· καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ προσέχετε ἄλλοῦ, ἢ νὰ συνομιλήτε, ἢ νὰ θορυβῆτε κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας λειτουργίας.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΡΑΜΑ

Ἀπὸ τὸ πρῶτὸν ποῦ ἐξυπνοῦσεν, ἔως τὸ βράδυ ποῦ ἔφευγε τὸ κοιμηθῆν, ὁ Σωτήρης δὲν ἐσυλλογιζέτο ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ γελᾷ. Καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ἀκόμη ἐγελοῦσε. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχεν ὄψιν νὰ γελᾷ, ἐβλεπεν ὄνειρα ἀστεῖα. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ στόμα του—ἂν ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ ὀνόματι—ἐκείνο τὸ ἀπερίγραπτον χάσμα, —ἐκόντευε νὰ φθάσῃ ἔως τὰ αὐτιά του.

Ἐν τούτοις ὁ Σωτήρης, ἂν καὶ τόσον ἐλαφρὸς, δὲν εἶνε μωρός· μὲ ἄλλους λόγους δὲν γελᾷ ἂν τι μὴ γελῶν ᾖ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀστεῖα δὲν παρουσιάζονται καθὲ ὥραν καὶ καθὲ στιγμῇ, ὁ Σωτήρης ἐπροσκαθῶσεν αἰωνίως νὰ τα δημιουργῇ μόνος του.

Εἰς τὸ σχολεῖον, παραδείγματος χάριν, ἔρριπτε μέσα εἰς τοὺς κλήρους ἓνα σωρὸν ὀνόματα παραδόξων καὶ ἀνυπαρκτικῶν. Καὶ δὸς του γέλια! Ἐμασοῦσε χαρτὶ καὶ το ἔκαμε σφαῖραν ἀπὸ χαρτὶ πάλιν ἐκοπτεν ἓνα παραγκιόζην, τὸν ἔδενε μὲ ὀλίγην κλωστήν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλωστῆς τῆς ἔδενε εἰς τὴν σφαῖραν καὶ ὕστερα τῆς ἔδενε μιᾶ ἀψηλά, τὴν ὥρα ποῦ ὁ καθηγητὴς δὲν τον ἐβλεπε. Ἡ σφαῖρα ἐκολλοῦσε εἰς τὸ ταβάνι καὶ ἔξαφνα ὁ παραγκιόζης εὐρίσκειτο κρεμασμένος εἰς τὸ μέσον τῆς τάξεως. Καὶ δὸς του γέλια. Εἰς τὸν βρόμον ἐκτυποῦσεν ὄλα τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν. Καὶ δὸς του γέλια! Εἰς τὸ σπίτι ἐγύριζε τοὺς δείκτας τοῦ ὡρολογίου· ἡ μητέρα του ἐπαρὰβόλιζε πῶς ἐπέρασαν ἔτσι ἡ ὥρα καὶ ἔστρωνε τὸ τραπέζι ἀπὸ τὰς ἑνδεκά. Καὶ δὸς του γέλια! Πολλὰς φορές ἀνέβη, εἰς τὸ γειτονικὸν του κωδωνοστάσιον καὶ ἐκτύπησε μεσημέρι πολὺ πρὸ τῆς ὥρας, ἀναστατώνοντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ὡρολόγια. Καὶ δὸς του γέλια!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια εἶνε περιττὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

τὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

τὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

τὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

τὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

τὸν νὰ σας λέγω, ἐσοφίζετο καθημερι-

νός. Φαντάζεστε τί είπαρεί να κάμη ένα παιδί έφευρετικό, σαν τον Σωτήρη, όταν του κολλήση μία φορά η μονομαρία των άστειών. Και σημειώσατε ότι ο Σωτήρης ήτο πολύ έγυστός εις το γέλιο του. Αυτός να γελάση και ο άλλος ως υποφέρη, ετι, ετι. Και δια να έννοησθε πόσον ήτο σκληρός, άρκει να σας είπω ότι μίαν φοράν ανέβη εις την ύψηλην λεύκαν, η οποία ύπηρχεν εις την αυλήν της οικίας του, και έμεινεν εκεί επάνω ολόκληρον ήμέραν και μέρος της νυκτός, ενώ όλοι εις το σπίτι του έγιναν άνω - κάτω και έτρεχαν να τον ζητούν δεξιά και άριστερα. Η άγωνία, η βράσανος των γονέων του και των συγγενών του, οι όποιοι έφραντάζοντα χιλια κακά, τον διεσκέδαζε και τον έκαμνε να γελά, έως ότου τον επρόδωκεν ένα γέλιο δυνατότερον, είδεμ η ποιός το είξεύρει έως πότε θα έμεινεν επάνω εις την λεύκαν!

Ο πατέρας του τον επέπληξεν, αλλά η μητέρα του, η οποία τον είχε για χαμένον, δεν εβάσταζε και άμα κατεβη από το δένδρον, τον έσφιγξε εις την αγκαλιά της και τον έφίλησε... Δι' αυτό, φαίνεται, δεν έσωφρονίσθη ο Σωτήρης — έως ότου έκαμε και το τελευταίον του πραξικόπημα, το όποϊον πολύ ακριβά του έστοίχισε.

Ίδου πώς συνέβη το πράγμα: Έκείνας τας ήμέρας εις την αυλήν της οικίας του εύρισκοντο δύο μεγάλα κιβώτια κενά, από κάτι επιπλα, τα όποια είχαν φέρη. Ο Σωτήρης τα έβλεπε και έσυλλογιζετο: « Δέν πρέπει να μου φύγη έτσι η εύκαιρία. Κάτι πρέπει να γίνη με αυτά τα κιβώτια!»

Επί τέλους το βρήκε. Ένα πρωί κατέβηκεν εις την αυλήν με πολλήν χαράν, συλλογιζόμενος το γλέντι που θα έγίνετο... Πρώτα-πρώτα άνοιξε το πηγάδι, ύστερα έρριψε μέσα τον κουβά και τον άφηκεν εκεί, ύστερα εκρύφθη μεσα εις το έν κιβώτιον, το άλλο το έτράβηξε κοντά, ώστε να φράξη το στόμιον του πρώτου, και από εκεί μέσα έβγαλε κάτι φωνές, με κάτι άγριοφωνές, που ανατρίχιασε όποιος τας ήκουσε. Και καθώς άντηγούσε μάλιστα το κιβώτιον, η φωνές του Σωτήρη ήκούοντο σαν να έβγαίναν από κάποιο βάθος μυστηριώδες: ένα έξαρτικό τελοσπάντων που ανεστάτωσαν όλο το σπίτι.

Όλοι έτρεξαν εις την αυλήν. — Κάποιος έφώναξε... ποιός να ήταν... ο Σωτήρης!... ά, ο Σωτήρης! και το πηγάδι άνοικτο... και ο κουβάς πεσμένος μέσα... ώ! βοήθεια! ο Σωτήρης έπεσεν εις το πηγάδι!... Βοήθεια!... δεν φαίνεται πιά... είνε 'ς τον πάτο... βοήθεια!... πνίγεται!... επνίγη... Βοήθεια! Βοήθεια!

Αυτά τα έφώναζαν όλοι μαζί, με ά-

περίγραπτον τρόμον, η μητέρα του, η αδελφή του, η θεία του, η ύπηρέτρια... Είς την άρχην ο Σωτήρης έγελούσε με την συνήθη του αγαλλίασιν. Άλλά ύστερα, — αυτό δέν το είχε λογαριάση — το πράγμα έγινε πολύ σοβαρόν. Δι' φωναι των γυναικών ανεστάτωσαν όλην την γειτονίαν. Έτρεξε κόσμος εις την αυλήν, γυναίκες, άνδρες, παιδιά, άστυφύλακες.

— Γρήγορα! να κατεβη ένας μέσα 'ς το πηγάδι! το παιδί μου να σώσετε και ετι, έχω δικό σας είνε 1 έφώναζεν η μητέρα του.

Βοή, κακό, σύγχυσις! άλλος έλεγε τουτό, άλλος έλεγεν έκαινο. Το πηγάδι ήτο πολύ βαθύ και δεν ήξευραν πώς να κατεβούν... Και αι στιγμαί παρήρχοντο με λόγια μάταια... και η δυστυχισμένη η μητέρα έφραντάζετο το παιδί της εις την τελευταίαν του αγωνίαν... και έφώναζε... έφώναζε κάτι φωνές σπαρακτικές, που ένόμιζε κανείς ότι βγαίνει μαζί και η ψυχή της.

Έδεν ήταν παύση-γέλασε! ο Σωτήρης τα έχασε... ο Σωτήρης δεν έγελούσε πλέον... ο Σωτήρης ήταν πολύ άσχημα... Δέν ήξευρε τι να κάμη... να μείνη; κακά να παρουσιασθη; ψυχρά... Και τα ήκουεν όλα από την κρότην του με άπερίγραπτον αγωνίαν... Η κωμωδία έγινε πλέον δράμα... Ένας εργάτης έτοιμάζετο να καταβη εις το πηγάδι... η μητέρα και η άλλες γυναίκες δέν έπαυαν της φωνές και ο κόσμος έπερίσσευεν ολόσνα. Και να και ο πατέρας του που ήρχετο τρεχάτος και έξαλλος.

— Ο Σωτήρης 'ς το πηγάδι!... Συμφορά μου! έφώναζε και έκείνος. Σάν να ήτο πλέον καιρός το δράμα, με κάθε θυσίαν, να γίνη πλέον κωμωδία! Ο Σωτήρης το άπεφάσισεν... Απομάκρυνε το ένα κιβώτιον και επρόβαλεν από το άλλο.

— Μην κάνετε έτσι, βρέ παιδιά, εδω είμαι ειπε.

Και είχε ένα ύφος, ένα ύφος, σαν να έπεσε πραγματικώς εις το πηγάδι και να έβγαине βρεγμένος όλος...

Χαρά, έκπληξις, όργη, ήλκρότης. Και ενώ ο κόσμος άρχισεν επί τέλους να γελά, ο Σωτήρης — τι άνάποδα πράγματα! — άρχισε να κλαίη. Γιατί σου τον έσάκωσε ο πατέρας του και του έδωσε ένα ξύλο, ένα ξύλο, που θα το θυμάται σε όλη του τη ζωή.

Μά δέν του άξιζε; πητε μου! Από τότε ο Σωτήρης έπαισε τα χονδρά άστειά και γελά με κάποιον μέτρον. Ελπίζω ότι έδιορθώθη έντελώς από το ελάττωμά του και ότι το στόμα του θα παύση πλέον της μεγάλης φιλίας με ταύτιά του και θα γίνη εύμορφον στόμα — όπως όλα, όσα είξεύρουν να γελούν όταν πρέπει.

Τέτοια θέλω να είνε και τα δικά σας, μικροί μου αναγνώστα! Και δια να το κατορθώσετε, δέν πιστεύω να είνε ανάγκη να πάθετε όσα και ο Σωτήρης, εις βάρος του όποιου ακόμη γελάτε!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Άγαπητοί μου,

Μόλις πρό όλίγου επέστρεφα από το Άστεροσκοπεϊον...

Τι άραία, τί διασκεδαστική, τί διδακτική επίσκεψις! είμαι γεμάτος από έντυπώσεις και σπαύδω να σας μεταδώσω όσας είμπορέσω. Και λέγω «όσας είμπορέσω» διότι μία μόνον επιστολή δέν είνε ίκανή να τας συμπεριλάβη. Το Άστεροσκοπεϊον είνε τόσο ευρύ και ύψηλον πράγμα, συνδέεται με τόσας γνώσεις και εμπνέει τόσας σκέψεις, ώστε ολόκληρος ο τόμος της «Διαπλάσεως» δέν θα μου ήρκει δια να τα γράψω όλα αυτά.

Ανέγνωσα προχθές εις τας έφημερίδας ότι ο κ. Α. Συγγρός — άνθρωπος γνωρίζων όχι μόνον πώς πλουτίζουν, αλλά, το κυριώτερον, πώς χρησιμοποιούν τον πλούτον υπέρ του γενικου καλου, — προσέφερε πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων και ετι έγινε μία μεγάλη επιτροπή, προεδρευομένη υπό του Διαδόχου, δια να συνάξη και άλλους έράνους, επί τω σκοπώ να πλουτισθη το Άστεροσκοπεϊον μας και με άλλα άστρονομικά έργα, εκτός των πολλών τα όποια έχει, και να συμπληρωθη και να τελειοποιηθη. Ητο φυσικόν λοιπόν, το άπόγευμα, που ο καιρός ήτο ώρατος, να μου έλθη η σρεψις να επισκεφθώ το Άστεροσκοπεϊον και να μάθω παρά του Διευθυντου, ο όποιος είνε φίλος μου, πώς θα χρησιμοποιηθούν τα χρήματα των δωρεών και πώς θα πλουτισθη το λαμπρόν κατάστημα.

Και επωφελήθη η εύκαιρία αυτής δια να θαυμάσω ακόμη μίαν φοράν έκ του πλησίον τον περικαλλή αυτόν Ναόν της Ουρανίας, (δέν λησμονείτε βέβαια ότι η Ουρανία ήτο η Μούσα της Άστρονομίας,) να περιεργασθώ τα ποικίλα έκείνα άστρονομικά και μετεωρολογικά εργαλεία, δια των όποιων παρατηρούνται και εξετάζονται τα φαινόμενα του ουρανού και της άτμοσφαιρας, και να έπαυέρω μίαν μου παλαιάν και αγαπητήν γνωριμίαν, το μέγα τηλεσκόπιον του κέντρου, με τον πολύπλοκον μηχανισμόν του, το όποϊον τόσο με κατέπληξε την πρώτην φοράν που το έπεσκέσθη, όταν ήμουν σχεδόν εις την ηλικίαν σας.

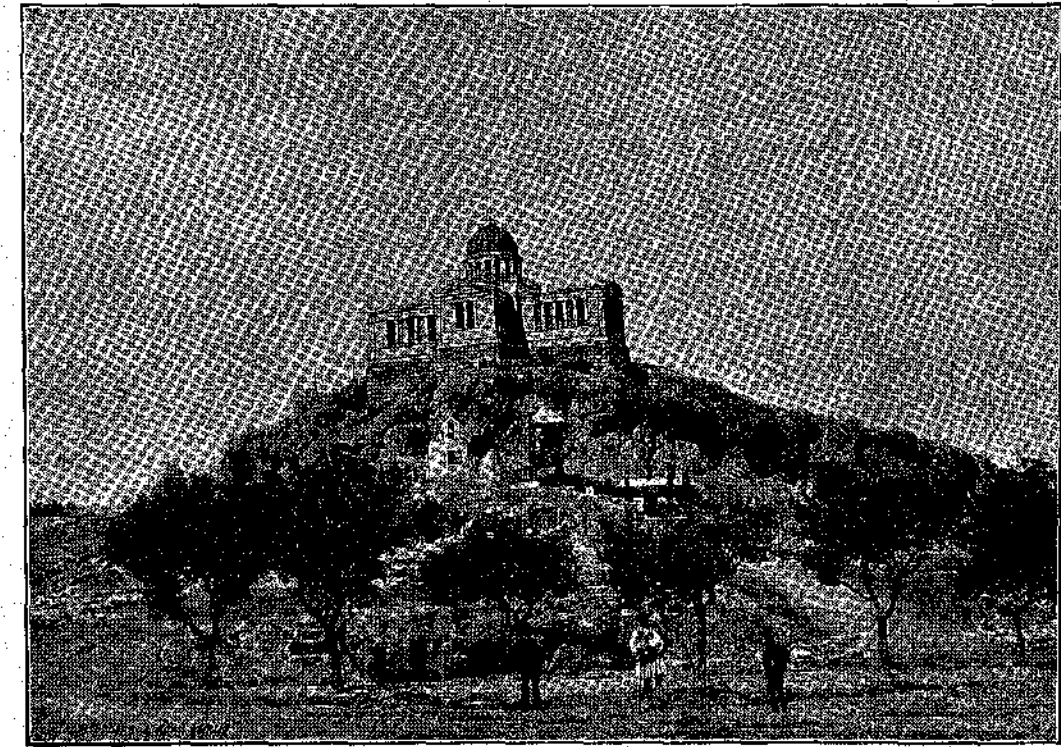
Δέν είξεύρω πόσοι από σας που

μένετε εις τας Άθήνας και βλέπετε καθημερινώς επί του ύψηλου του βράχου έν οικοδόμημα με θόλον ως έκκλησίας βυζαντινής — μίαν ώραιότητα η είκόνα σκιεράν, εις το βάθος του δυτικου όριζοντος με τα θαυμάσια χρώματα του δελτινου, — δέν είξεύρω πόσοι είχατε την περιέργειαν να έρωτήσετε να μάθετε, τι συμβαίνει έκεί — μέσα και να επισκεφθητε το Άστεροσκοπεϊον.

Άλλά σας την συμβούλεύω την επίσκεψιν αυτήν. Ο κ. Αιγινητής, — δια να τον γνωρίσετε καλλίτερα, σας στέλλω σήμερα την είκόνα του, — είνε πολύ καλός. άγαπή τα φιλομαθή παιδιά και εύχαριστως θα σας επιτρέψη να επι-

σπερθητε τα διάφορα διαμερίσματα του Άστεροσκοπεϊου. Ω, πόσα πράγματα θα ιδθητε τότε! Βεβαίως, πολλά δέν θα έννοησάτε, διότι δέν έχετε ακόμη τας άκαιτουμένας γνώσεις. Άλλ' έκ του συνόλου των εργαλείων έκείνων και των μηχανισμών, είνε αδύνατον να μη σας μείνη μία έντύπωσις γενική, πολύ ισχυρά και πολύ ζωηρά, όταν ιδθητε δια ποίων μέσων όπλίζεται ο όφθαλμός και η διάνοια του επιστήμονος, δια να βλέπη, να έρευνά και να κρίνη, δια να εξιχνιάξη μυστήρια, δια να συσσωρεύη γνώσεις, δια να εξάγη συμπεράσματα και είνε αδύνατον να μη γεννηθη και εις σας ο πόθος να μάθετε, να φωτισθητε, να αναπτυχθητε, να τελειοποιηθητε...

Αν μάλιστα κατορθώσετε — αυτό δέν σας το ύπόσχομαι, διότι δέν είνε πολύ εύκολον, — να ιδθητε δια του τηλεσκοπίου και καμμίαν γωνίαν του ουρανού, ποία έκπληξις τότε και πόος θαυμασμός! Όποια πλησμονή άστέρων εις το μέρος όπου δια γυμνού όφθαλμου δέν βλέπετε παρά ένα η δύο! Τι πυρώδης και πολυκύμαντος ποταμός εν σημεϊον έκ του δίσκου του ήλιου! Τι θαυμάσιον τρίχαπτον, παίγιον φωτός και σιας, το τεμάχιον της Σελήνης το όποϊον περικλείει ο κύκλος του τηλεσκοπίου! Και ο άστρονόμος θα σας είπη ότι αι σμιαί του τριχάπτου δέν είνε παρά μέγιστα κεδιάδες, τα δε φωτεινά του σημεϊα όρη ύψηλότατα... Ο άστρονόμος θα σας είπη ότι την τάδε ήμέραν, την τάδε ώραν είμπορείτε να ιδθητε την Άφροδίτην επάνω εις τον δίσ-

ΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

κον του Ηλιου, ως μικράν κηλίδα... θα σας είπη ότι την τάδε ήμέραν θα γίνη έκλειψις του Ηλιου, την τάδε νύκτα έκλειψις της Σελήνης... θα σας είπη...

Άλλά που να σας λέγω τώρα πόσα διδάσκει η Άστρονομία, πόσα διδάσκει το Άστεροσκοπεϊον! Εκεί εργάζεται η Επιστήμη, εκεί εξιχνιάζεται η μεγάλη, η κεχυρμένη αλήθεια. Ο Άστρονόμος από του ύψους του και δια του τηλεσκοπίου του, βλέπει όσα ούτε καν φαντάζονται οι κοινοί άνθρωποι. Τα μυστήρια του ουρανού δι' αυτόν δέν είνε πλέον μυστήρια. Και ετι οι άλλοι μανθάνουν κατόπιν, αυτός το μανθάνει, το βλέπει πρώτος. Τι θαυμάσιον πράγμα να είνε κανείς Άστρονόμος!...

Να σας είπω την αλήθειαν, μικροί μου φίλοι! Ζηλεύω το έργον του κ. Αιγινητου! Αν είχα και εγω την ευφυίαν του, την θέλησιν του, την επίμονήν του, αν κατέβαλα τους άτρύτους κόπους που κατέβαλεν έκείνος, αν έμελετούσα τόσο, δέν ήμπορούσα τάχα να είμαι σήμερα και εγω άστρονόμος;... Και είνε από τους εξόχους άστρονόμους ο κ. Αιγινητής, άξιος του άστεροσκοπεϊου μας το όποϊον θεωρείται ως έν από τα καλλίτερα άστεροσκοπεϊα του κόσμου, χάρις εις τον καθαρώτατον, τον θαυμάσιον Άγτινικόν ουρανόν, και το όποϊον δια των έργων των φιλοκάλων πλουσιών, δια των ενεργειών του άκαμάτου Διευθυντου του θα γίνη βεβαίως ακόμη καλλίτερον και τελειότερον...

Άλλ' άρά γε είνε ανάγκη να είνε

κανείς Άστρονόμος δια να είνε χρήσιμος και εύτυχής; Οπουδήποτε έχη κανείς κλίσιν και επιδοθή, και μελετήση και κοπιήση και αναδειχθη, δέν θα είνε εύχαριστημένος από τον έαυτόν του, δέν θα είνε άξιος τιμής και δόξης; Άς μη ζηλεύωμεν λοιπόν μόνον τον κ. Αιγινητήν, άφ' ου άλλως τε όλοι δέν είνε δυνατόν να είμεθα Άστρονόμοι! Άς ζηλεύωμεν και άς προσπαθώμεν να μιμούμεθα, με άλλους λόγους άς παρα-

Δημήτριος Αιγινητής

δειγματιζώμεθα από πάντα όστις δια της ιδίας του αξίας του θελησεως ύψώθη υπέρ τους κοινούς ανθρώπους, έστω και αν το ύψωμα επί του όποιου ίσταται, δέν είνε ο λόφος του Άστεροσκοπεϊου...

Σας άσπάζομαι.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Μέ βλέμ' αλλόκοτο διαβαίνει, μ' απεριποίητο κορμί, ποτ' άγριεύει, ποτ' έμβαίνει 'ς τὰ συγκαλά του μιά στιγμή.

Κάμετε τόπο να περάση — Έβνε τρελλός ό δυστυχής. Τόν νοϋ του ή τον έχει χάση ή δέν τον είχεν εξ άρχης.

Γι' αυτό τί λέγει δέν εξεύρει, — Δέν έχει, βλέπεις, λογικό. Κι' όταν ή φύβια του τον εύρη μπορεί να κάμη και κακό.

Κι' αυτό τό λέγω, όχι τάχα γιατί φοβούμαι σάν περνά: Για να προσέχουνε μονάχα κάτι παιδάκια τόσα να.

Μήν τύχη και τον όμιλήσουν με λόγια που δέν αγαπά, μήν τύχη και πετροβολήσουν γιατί γυρνά και τα χτυπά.

Γιατί χτυπά χωρίς να ξέρη πώς τον πειράζει χορατά, κι' ό χτύπος που σου καταφέρει σέ κάνει, ιδέες, του θανάτá.

Γιαυτό, άν τύχη από του δρόμου να τον ξανοίξω την άρχή, γυρνά και κάτω τον σταυρό μου, λέγω κρυφά μιά προσευχή:

Νά μας φυλάγη ό Θεός μου απ' τὰ ούράνια τ' άψηλά και να ιατρήση όλου του κόσμου τ' άρρώστημένα τὰ μυαλά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ [Έξ άνεκδότη συλλογής]

Ο ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ

Υπάρχει ασθένεια της όράσεως, καθ' ήν ό πάσχων εξ αυτής συγχύζει προς άλληλα μερικά χρώματα. Η ασθένεια αυτή ονομάζεται Δ α λ τ ω ν ι σ μ ο ς, από του ονόματος του Ιατρού ό οποίος την έμελέτησε πρώτος. Νέα έρευνα άπέδειξεν ότι ό δαλτωνισμός δέν είναι, έν Άγγλία τουλάχιστον, όσον σπάνιος ένομίζετο μέχρι τούδε. Ούτω, μεταξύ 1154 προσώπων τὰ όποια εξητάσθησαν, τὰ 65 εύρέθησαν πάσχοντα από δαλτωνισμόν' εκ τούτων 21 εύόγγυζον το δάκτυλον με τό πράσινον, 19 τό μαύρον με τό πράσινον και 25 τό πράσινον με τό κίανον. Είς την Νορβηγίαν ή ασθένεια είναι ακόμη πλέον διαδεδομένη. Άπεναντίας

εις την Κίαν δέν φαίνεται να είναι γνωστή.

Ο Δαλτωνισμός άπαντá συχνότερον εις τούς άνδρας παρά εις τας γυναίκας. Σιδηροδρομικοί υπάλληλοι, πάσχοντες από δαλτωνισμόν, έγιναν πολλάκις πρόξενοι δυστυχήματος, μη δυνάμενοι να διακρίνωσι τὰ χρώματα των φανών και των σημαίων, τας όποιας εις τας σιδηροδρομικάς γραμμάς μεταχειρίζονται συνθηματικώς.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΕΡΗΜΑ]

[Συνέχεια: Ύς σελ. 46]

Παρήλθεν άρκετός καιρός έως ου ίκανοποιηθή ή περιέργεια των γειτόνων ως προς τό ζήτημα των νέων κατοίκων της οικίας, ότε δε έμαθον επί τέλους ότι ήτο ή γηραιά εκείνη μαύρη, την όποιαν είχαν ίδη πρό τινος παρατηρούσαν δια των κιγκλίδων, και τό παιδίον, τό όπολον την συνώδεσε, ήσθάνθησαν κάποιαν απογοήτευσιν. Μεθ' όλας των τας προσπαθείας, δια να πληροφορηθούν περισσότερα, δέν ήδυνήθησαν να μάθουν ειμή μόνον ότι ή μαύρη ήτο επιδεξιωτάτη ανθοκόμος, ότι ονομάζεται Άντωνία και ότι τό παιδίον, τό όπολον καθό λευκόν δέν ήδύνατο να είναι ιδιόν της, ονομάζεται Φίλιππος. Την έδλεπον πολύ σπανίως, διότι εισήρχετο και εξήρχετο κατά προτίμησιν από την όπισθίαν θύραν. Ένίοτε τό παιδίον, παίζον παιδρός εις τόν κήπον, έφθανε μέχρι της κιγκλιδωτής θύρας, όθεν οι γαλανοί όφθαλμοί του έπεσκόπων μετá περιεργείας τόν στενόν και κοινοτρόφωδον δρομίσκον, τόν συνήθως έρημον. Τα παιδια της γειτονίας έδοχίμασαν επανειλημμένως και δι' όλων των μέσων, τὰ όποια είναι έν χρήσει εις τόν παιδικόν κόσμον, να τον εξημερώσουν. Άλλ' έστάθη αδύνατον. Άμα τα έδλεπε να πλησιάζουν, έτρέπετο εις φυγήν και εκρύπτετο όπισθεν κανενός θαμνίου, όπου έμενεν έως ου έφευγον οι μετá τούτης έπιμονής επιδιώκοντες την φιλίαν του.

Τό παιδίον έν τούτοις έφαινετο εύτυχής. Τό πρόσωπόν του έμαρτυρεί υγιείαν και παιδρότητα. Ηγάπα τὰ άνθη, τὰ πτηνά και όλα τὰ ζώα τό έπλησίαζον μετ' έμπιστοσύνης ως φίλον. Ένόμιζε τις ότι υπήρχε μετá των μυστηριώδης τις δεσμός, δι' ου συνεννοούντο. Η

Άντωνία μάλιστα ίσχυρίζετο ότι είχαν και γλώσσαν κοινήν, αποτελουμένη από γέλωτας και τερετισμούς, διότι όσάκις ό μικρός έσφύριζε γλυκά, οι κ α ρ δ ι ν α λ ι ο ι (πτηνά της Βορείου Άμερικης, ούτω καλούμενα δια τό λαμπρόν πορφυρόν αυτών πτέρωμα), οι μιμητικοί καρδιναίιοι, οι άγαπώντες να επαναλαμβάνουν, ό,τι ακούουν, προσήρχοντο να φάγουν εκ της χειρός του. Δέν τον έφοβούντο διόλου ήτο γλυκός και ήμερος προς αυτά ως άρνιον. Έσκέρτα μετá των ανθέων, ένψ αι πεταλούδα και άλλα έγτομα έπέτων τριγύρω του. Από παιδικής ηλικίας εξεγυρε ναποτυπώνη επί του χαρτου δια μολυβδίδος τας μορφάς των ανθέων τὰ όποια ήγάπα. Η Άντωνία, μολοντι άμαθής, συλλογισομένη ότι τούτο ήδύνατο να τω άποθή χρησίμον ήμέραν τινά, τόν είχαν ένθαρρόνη. Του ήγόρασε μάλιστα και μίαν πιξίδα χρωμάτων και όταν ό πάτερ Ιωσήφ, γηραιός ιερεύς κατοικών εις οικίσκον τινά της γειτονίας, τή είπεν ότι τό παιδίον έφαινετο να έχη πολλήν κλίσιν και ότι μίαν ήμέραν βεβαίως θα έγινετο μεγάλος ζωγράφος, κατεχάρη. Άμα δε έφθασεν εις κατάλληλον ηλικίαν, παρεκάλεσε τόν αγαθόν ιερέα να τω διδάξη άνάγνωσιν. Κάθε πρωί λοιπόν, εις τας έξ τό θέρος καθώς και τόν χειμώνα, τό παιδίον με την ζωηράν όψιν και τας ροδοχρόους παρειάς, άφ' ου έπινη τό γάλα του, έτρεχεν εις του πάτερ Ιωσήφ, τόν όπολον ευρισκε πρό των βιβλίων του και του κωαθίσκου με τόν καφέν. Ο Φίλιππος ήγάπα τόν πάτερ Ιωσήφ, άλλ' έλάτρευε την Άντωνίαν, υπό της όποιας όμοίως έλατρεύετο. Δέν υπήρχε τίποτε τό όπολον ή γηραιά μαύρη δέν ήτο πρόθυμος να κάμη ύπερ του παιδιού, τό όπολον την ανήμειβε δι' άπολύτου υπακοής και άπεριορίστου άφοσιώσεως. Έφ' όσον έμεγάλωνε, την έβοήθει αναλόγως των δυνάμεών του, εξεργίζονε τὰ χόρτα, έμάλευε τὰ ξηρά φύλλα, εκοπτε τὰ άνθη και εκαθάριζε τόν κήπον από τας πέτρας και τὰ τεμάχια των κλήθων, τὰ όποια ήμπόδιζον την άνάπτυξιν των φυτών. Τέλος πάντων προσεκάθει να τη είναι χρήσιμος όσον ήδύνατο. Δια τούτο την ήμέραν καθ' ήν τω είπεν ή Άντωνία ότι ήτο πλέον άρκετά μεγάλος— δέκα έτών, — όστε να είμπορή να πηγαίγη έξω και να πωλή άνθη, ό Φίλιππος κατενθουσιάσθη. Είχεν ήδη αποβάλη τό ακοινώνητον ήθος της νηπιακής του ηλικίας, άλλά διετήρει την φυσικήν εκείνην χάριν, δι' ής είλκυε την συμπάθειαν. Δια τούτο άμα τον είδε και ή Κελία, τόν συνεπάθησε τόσο. Έξ άλλου και ό Φίλιππος, μόνος περιφερόμενος άνά τας όδούς, έχάρη πολύ που εύρε πρόθυμον εις προστασίαν την καλήν εκείνην γυναίκα, ή όποια δια

τοχ χρώματός της, τω υπενθύμιζε την αγαπητήν του θεϊαν Άντωνίαν καθώς την έλεγε.

Συνήθως επώλει τὰ άνθη του τό πρωί εις τούς κυρίους, τούς μεταβαίνοντας εις τό γραφεϊόν των. Πολλοί εξ αυτών άνοιον τό νόμισμα εις την χείρα του μικρού άνθοπώλου, όχι τόσο εξ άγάπης προς τὰ άνθη, όσον δια νακούσουν τό χαριτωμένον του «Καλημέρα σας, κύριε!» Όταν δε τό μικρόν του κείνστρον έκενοούτο, ό Φίλιππος δέν έχάζε υεν εις τούς δρόμους, άλλ' έκέστροσε γρήγορα — γρήγορα εις την Άντωνίαν, παιδρός ως πτηνόν, δια να την βοηθήση εις την καλλιέργειαν των κανσέδων και των μενεξέδων της.

Ο Φίλιππος είχε κάμη λόγον εις την Άντωνίαν περί της γαμοριμίας του μετá της Δέας, και ή γραία, άν και ουδέποτε είχεν ίδη τό κοράσιον, ήρχισε να αισθάνεται συμπάθειαν προς αυτό εκ τούτου, καθώς είδομεν, έφρόντιζε πάντοτε όστε τό πρόγευμα του Φιλίππου να είναι άρκετόν δια δύο, δια να είμπορή να το μοιράζεται με την μικράν του φίλην. Η δε πρώτη έρώτησις της Άντωνίας, όταν ό Φίλιππος επέστρεφεν, ήτον άν ή Δέα επώλησε κανέν από τὰ άγλαμάτιά της.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Ζ'

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΜΝΕΙ ΜΙΑΝ ΕΡΩΤΗΣΙΝ.

Καθ' ήν ήμέραν ό κ. Ένσορτ ήγόρασε τόν Κουασιμόδον, ό Φίλιππος μόλις και μετá βίας έστάθη να πωληθώσιν όλα του τὰ άνθη τόσον έδιάζετο να επιστρέψη εις την οικίαν και να διηγηθή εις την Άντωνίαν τὰ διατρέξαντα. Εύθως λοιπόν άμα ή τελευταία του γαρθένια εκόσμησε την κομιοδόχην ενός αγοραστού, έτρεξεν εις την όδον των Κήπων, άρνηθείς να λάβη μέρος εις τὰ παιγνίδια του δρόμου, όπου μετ' έπιμονής τον προσεκάλου. Σημειωτέον δε ότι δέν ήρνεϊτο πάντοτε, όσάκις δε ήξευρεν ότι δέν τον έχρειάζετο ή Άντωνία, άφου επώλει τὰ άνθη του, έμενε όλίγον και εκπαίει την σφαιραν ή τό στεφάνι με τὰ παιδια της γειτονίας, τὰ όποια είχαν ένθουσιάση με την φυσικήν του γλυκύτητα, την παιδρότητα του και την ευγένειαν των τρόπων του.

Είς την καμπήν μίας όδου, είδε δωδεκάδα παιδιών, συνηθροισμένων περίξ μικρού μαύρου χλωού, ό όποτος έβάσταζεν εις την κεφαλήν ένα δέμα βαρόντων, καθώς έφαινετο.

— Πάλι τὰ ίδια! είπε καθ' εαυτόν, τὰ μαγικόπαιδα πειράζουν τόν καιμένον τόν Μπήλ.

Και τρέχων προς την μικράν ομάδα, έφώναζε δυνατά, ένψ οι κυανοί του όφθαλμοί εξέφραζον άγανάκτησιν:

— Τώρα σάς έφθασα, παληόπαιδα! Τώρα να σας δείξω έγώ! . . . Και μετ' όλίγον εύρέθη έν τω μέσω των κακών παιδιών, κτυπών δεξιά και άριστερά.

— Θα τον αφήσετε τέλος πάντων ήσυχο τόν καιμένον τόν Μπήλ, ναί ή όχι; τούς έλεγε. Δέν έντρέπεσθε να τον βασανίζετε έτσι; Έλα δώ, Μπήλ, προσέθεσε, δός μου τό δέμα σου και πάρε τό κανίστρι μου!

Και ανυψώσας μετá κόπου τό βαρύ φορτίον τό έθεσεν επί της κεφαλής του και ήρχισε να περιπατή με βήμα σταθερόν, εύθυμένος, ως άρχαία καρνατίς, ακολουθούμενος ως έν θρουάμβω από των παιδιών, τὰ όποια κατέκτησε πλέον ή ευγενής αυτή πράξις και τὰ όποια έφώναζαν: Ούρρά! ζήτω ό Φίλιππος της Άντωνίας! (διότι, ως είπομεν, υπό τό όνομα τούτο ήτο γνωστός εις την συνοικίαν).

Όταν ό Φίλιππος έφθασε κορά την πύλην της επαύλειος Δετράδα, ήτο έρυθρός και έννευστία από τόν κόπον. Η Άντωνία εκάθητο υπό τόν μικρόν έξώστην του οικίσκου, πρό τραπεζίου, φορτωμένον από άνθη. Εκάλυπτε με λευκά πέταλα ίάσμων ένα σκελετόν από σύρμα παριστώντα μικρόν άρνιον.

— Τίνος είναι αυτό τό εύμορφο άρνάκι, θεία; ήρώτησε τό παιδίον, στην ρίζον τὰ κώτα επί μίας των στηλών, άτινες υπεβάσταζον τόν έξώστην, δια να ξεκουρασθή και να συνέλθη.

— Είναι για τό παιδάκι εκείνου του κυρίου, που κάθεται εις την όδον Μονής. Πέθανε τή νύκτα. . . . Αυτό τό άρνάκι τό εύμορφο και κάτασπρο του ταιριάζει του καιμένου του μικρού. . . . Μά γιατί είσαι έτσι κόκκινος, παιδί μου; Δέν σου είπα τόσες φορές να μην τρέχης πολύ;

— Δέν ήμπόρεσα να κρατηθώ. Είχα μιά βία να έλθω, θεία, για να σου πώ ότι ή Δέα επώλησε τόν Κουασιμόδον της!

Και τότε ό Φίλιππος διηγήθη, γρήγορα και χωρίς να σταματήση διόλου, εις την θεϊαν Άντωνίαν τὰ συμβάντα της ήμέρας.

— Και δέν ξεύρεις και ένα άλλο, θεία! έπρόθεσεν. Ο κύριος (έννοουσε τόν κ. Ένσορτ), ζωγραφίζει. . . ζωγραφίζει εκ του φυσικού, δηλαδή κάμνει τας εικόνας ανθρώπων και ζώων, που είναι να σου μιλήσουν' μάλιστα θέλει να κάμη και τή δική μου. Τι λές, να πάγω άδριο, θεία;

— Γιατί όχι, παιδί μου; είπεν ή Άντωνία, χωρίς να σηκώνη τὰ μάτια της από τό έργο της. Να πάς, άφ' ου αυτός ό κύριος κάμη εικόνας, θα μάθης και συ κάτι τι, βλέποντάς τον να εργάζεται. Πόσον θα είμαι εύτυχής τότε!

— Ναί, ναί! θα με μάθη, μου το είπε. Είναι πολύ καλός' και μάλιστα, έπρόθεσε μυστηριωδώς, μάς υπεσχέθη ναγοράση την Έσμεράλδαν.

— Μπράβο! απήντησεν ή αγαθή Άντωνία' πώς χαίρω δια τό καιμένο τό κορίτσι.

[Έπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΑΡΡΟΣ

ΓΑΛΗ ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΟΣ

Μιά γάτα έμαθε πώς κάποιες όρνιθες βαριά άρρωστίδανε, γιατί δέν είχανε να πιουν νερό.

Κ' αυθός ή λαίμαργη γιατρός έντόθηκε, γιατά εφόρεσε και λείε 'ς της όρνιθες με δοβαρό:

«Καλές γειτόνισδες πώς το επάθατε; πώς είσθε σήμερα; τώρα το έμαθα κ' άλλα ευθός. . .»

Μ' αυτές πιά εξυπνες της αποκρίθηκαν: «Άν θές, ψευτόγιατρε, καλά να γίνωμε, μη ξαναθής!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Να νομίξης ότι ένα πράγμα είναι αδύνατον— αυτό μόνον άρκει να το καταστήση τοιούτον.

Η παίνα βλέπει από την θύραν του εργατικού ανθρώπου, αλλά δέν τολμά να εισέλθη εις την οικίαν.

Δέν έχεις πατέρα; Δέν φοβείται την μητέρα σου; Παιδί μου, άσχημα θα τελειώσης!

Άκουε και τούς έχθούς σου ακόμη όταν σε συμβουλεύουν.— αλλά δια να κάμης τό αντίθετον άφ' ό,τι σοι λέγουν.

Υποδεχόμεθα ένα άνθρωπον αναλόγως των ένδυμάτων, τὰ όποια φορεί' αλλά τον προπέμπομεν αναλόγως του πνεύματος, τό όποιον έδειξε.

ΠΩΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Η Ανθούλα υπό Δρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Καριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. βρ. 5. Ἄδειον. Δρ. 3,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς ἐρωτᾷ ἓνα ἐξεταζόμενον:

— Τι λέγεται τετραγωνικὴ ρίζα; Συγγενὴς τοῦ ἐξεταζομένου, ἐκ τῶν ἀφροτῶν, μὴ διακρινόμενος ἐπὶ πολυμαθείᾳ, ἐρωτᾷ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον:

— Τι μάθημα ἐξετάζει τώρα, Καὶ ὁ μικρὸς Τότις μὲ προθυμίαν: — Βοτανικὴν, κύριε!

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μέλους Ἀτιοῦ.

Ζωολογία:

— Ποῖο ὄφει ἐστὶ ἐπικίδουνο; — Ὅσοι ἔχουν ἴδν. — Πολὺ καλὰ. Καὶ σὺ, Νίκο, πέ μου ποῖο εἶνε ἀκίδουνα; — Ὅσοι ἔχουν θυγατέρα!

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμῶδ Κότιου.

ΛΕΞΗΛΟΓΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὅχι, ἀγαπητόν μου Ἄνθος τοῦ Μαῖου, ὁ φόβος σου ἦτο μάταιος: ἀπανταντίας ἐλυπήθη, ποῦ ἐπέλεονε τόσον γρήγορα ἢ χαριτωμένη σου ἐπιστολή. Νὰ μου γράψης συχνὰ καὶ πολλὰ, Μὴ λησιμονῆ, νὰ γράψης καὶ τὸ ἀήθες σοῦ ὄνομα, διότι πῶς ἄλλως θὰ ἐνωθῶ εἰ καὶ συ ποῦ μου γράφεις ὑπ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ὄχι ἄλλο.

Ἄγαπητή μου Δρυσὴ Ἀμμουδιά, νὰ φιλήσης ἐκ μέρους μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου ὁ ὁποῖος θέλει δὸς νὰ με διαβάξῃ καὶ δὲν του κίεσι καρδὰ νὰ μ' ἀφήσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν τῷ παρετήρησες ὅτι πρέπει: νὰ διαβάξῃ καὶ τὸ μάθημά του σοῦ ἀπείγησε: « Ἄς μὰς ἔβαζαν μάθημα ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» καὶ νὰ ἔθελες πῶς θὰ το μύθαινα νεράκι.» Ἄλλὰ συμβούλευσέ τον καὶ ἐκ μέρους μου νὰ διαβάξῃ πρῶτα τὸ μαθὴ καὶ του καὶ ἔπειτα ἐμέ. — Εἶσαι λοιπὸν τώρα ἐντελῶς καλὰ; Χαίρω, χαίρω πολὺ.

Φίλτατε Διμόδιε Καροῦσε, σὲ φιλῶ μαζὶ μὲ τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια σου, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Νὰ μοῦ γράψης συχνά, καὶ νὰ εὑρετὲ καὶ οἱ πέντε ἀπὸ ἐν ψευδώνυμον. Νὰ σα, ἴδω!

Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν ποῦ μου ἐζήτησες, Φλογορὰ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου. Σὲ περιμένω λοιπὸν, ὅταν θ' ἀναθῆς εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ παρῶσῃ χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου.

Μὴ ἀμφισβῆλλῃς, Φιλίστατρι Ἐλληρ (τὸ ψευδώνυμόν σου δευτὸν) εἰ θὰ κρίνω μὲτ' ἐπιεικείας τὰ πρωτόλειά σου. Εἶμαι βεβηία ὅμως, εἰ ἂν οὐ ἀποκήσῃ, ὀλίγην πείραν, εἰς δὲα θὰ εἶσαι πρῶτος καὶ καλλίτερος.

Ναί, ἀγαπητὴ μου Η. Α. Μεταξὺ, σημείους ὄλας τὰς λύσεις ποῦ εὕρισκεις ἐκάστης πνευματικῆς ἀσκήσεως. Μεταξὺ αὐτῶν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἡ ὀρθή. Συναγράψῃ μου τὰ ψευδώνυμά ποῦ μου ὑπέβαλες διότι δὲν τα ἐνθυμούμαι, νὰ σου εἴπω ποῖον προτιμῶ.

Φίλτατε Βροντήτῃ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ

ἐκλέγω καὶ εὐχομαι νὰ φανῆς ἀνάθεος αὐτοῦ Βροντήτῃς θὰ πῆ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν πόθον, νὰ μάθῃ ἑλπίσκω λοιπὸν εἰ καὶ σὺ ἐφρονήν καὶ μονόθεν, θὰ γίνῃς μιαν-ἡμέραν σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ τιμηθῇς: τὸνομά σου Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω.

Ἡ παρατήρησις σου ὀρθοτάτη, Ἰονίς. Τῷ ὄντι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν πέμπτην λέξιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 30 διπλῆς ἀφροσιγῆδος καὶ ἀντὶ χώρα τῆς Ἑλλάδος (Ναυρία) ἐτυπώθη λίμνη τῆς Ἑλλάδος.

Σ' εὐχριστῶ θερμῶς διὰ τὴν φρονίδα, φιλότατη Ὀμηροειδῆ καὶ σε ἀσπάζομαι. Μὲ ἀνοικτίας ἀγκύλας περιμένω τὸν νέον μου φίλον.

Σὲ περιμένω, Τρικυμιάδῃ Μήλιε, σὲ περιμένω ευχαρίστως. Ἄλλὰ ἄς κἀμα κ' ἀλοιαίτικα! διότι μὲ τὴ θάρρος θὰ σε περᾶσω τότε τὸ καλοκαίρι, ἂν θὰ κἀνω κανένα ταξίδι, καὶ σὺ, θυμωμένος καθὼς θὰ εἶσαι, ρουσκοῦσῃς περισσότερον τὰ κίματά σου...

Καὶ ἐγὼ το ἐλπίσκω καὶ το εὐχομαι, Ἀφρόμητε Σπαρτιάτῃ, εἰ θὰ γίνῃς γρήγορα, πολὺ γρήγορα καλὰ καὶ θὰ εἴδῃς νὰ με ἐπισκεφθῆς, μὲ τὴν καλὴν σου μητέρα. Ὡ, μὲ τὴ χαρὰν θὰ σε ἴδω καὶ πῶς θὰ μου φανῇ ἑκαίνῃ ἢ ἡμέρῃ! Ἐνα χρόνον ἄρωστος... δὲν το συλλογίζομαι! Ὡ ἔθιδα καὶ τὶ εἶδὼ νὰ μὴ ὑποφέρῃς τόσον, μικρὴ μου καὶ ἀγαπητὴ φίλε.

Σὲ συχαίρω, ἀγαπητὴ μου Διλή Κ. Χατζίσκου, διὰ τὸ διηγηματάκι σου. Ἐχεις φαντασίαν καὶ τυρφερέτηρα. Ἐλπίσκω εἰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γράψῃς καλλίτερα διηγήματα καὶ ἄξια δημοσιεύσειν.

Μὲ ἴδην μου τὴν χαρὰν καὶ μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν θὰ σε χειροροτήσω, φίλτατε Ὀδασεργεῶν, εἰς τὴν προσεχῆ συναυλίαν τοῦ Ὀδείου, εἴθαι ὁ ζῆλος, ὁ ὁποῖος σε κατέλαθεν, ἄμα ἀνεγνώσας τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, νὰ εἶνε διαρκῆς—τὸ ὁποῖον καὶ εὐχομαι.

Νὰ μὴ κοινολογήῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐνθουσιάζῃ μου Σείριε, πρέπει, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ το εἰσφέρῃς μόνο, σὺ. Τότε ἔχει γούστο. Εὐχομαι καὶ ἐγὼ μαζὶ σου νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά ποῦ προτείνεις, Ἀνακτόκαρδε, αὐτὸ μου ἀρέσει. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀνοικτόκαρδοι ἄνθρωποι, προτάναν ὅταν εἶνε παιδιὰ καὶ μάστιχα φίλοι μου. Σὲ ἀσπάζομαι.

Σοῦ ἔστειλα ὀλίγα ἐζήτησες, φίλε Γ. Ι. Λαχωνίτη, καὶ τώρα εἴμεθα ἐν τάξει, ἐλπίσκω.

Ἀπὸ ἐν γλυκῶ φίλων εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους: Γεώργιον Χ. Κυριακίδη, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιθυμία θὰ ἐκπληρωθῇ τάχιστα, — Σαρβομαλλοῦσαν, ἢ ὅποια τώρα ποῦ ἔγινε καλὰ θὰ μου γράψῃ τακτικά (ἀλλὰ τὰς λύσεις πάντοτε χωριστά). — Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, ποῦ περιμένει ἀνυπομονῶς νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα μου.

— Ι. Α. Χ. τοῦ ὁποῖου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν γράφω τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἄς λάβῃ καλλίτερα ἐν ψευδώνυμον. — Χρ. Ι. Καλδερμην, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ βραβεῖόν του. — Ἀγγελικὴν Γ. Γαλάτῃ ἢ ὅποια ἐπιμένει εἰς τὸ ρηκίδιὰ τὰ μεταχειρίζοντα πάντοτε τὸν χαιμόνα αἰ κυρία (πρῶτον τὸ ὁποῖον δὲν θὰ παραδεχθῶ ποτὲ) — τὸν Περ. Δ. Σκέρρη. — τὸν Ἰω. Π. Παντοζόπουλον, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ γράψῃ εἰς χωριστὸν χαρτὶ τὴν ἐπιστολήν, εἰς χωριστὸ τὰς λύσεις, εἰς χωριστὸ τὰς πρὸς δημοσιεύειν πνευματικῆς ἀσκήσεις, — τὴν Ἐλληνίδα Καλλιτέχνηδα, — τὸν Μοῦσκιον Σκαβδλῶν, — τὴν Ἀηδόνα τοῦ Κολοκοῦδ, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις στέλλονται μέχρι 23 Μαρτίου, αἰ δὲ τοῦ προηγ. φυλλ. μέχρι τῆς 16 Μαρτ.

89 Αεζύγριφος

Μία θεὰ πασιγνώστος καὶ μία ἀπὸ τὰς προθέσεις Αὐτοκρατορίας ὄνομα ὀηλοῦν, ἐν τὰς συνθέσει. Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης.

100 Στοιχειδύγραφος

Ἄσθενεῖς ἐπιφορτίσθῃς ἐπὶ τῶν ζῶν καὶ ζῆτῶ Ἄν με ἀποκαταλίθῃς ἀπομένομεν ὀκτώ. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπέλλου.

101 Στοιχειδύγραφος

Ἐάν εἰς μιαν μετοχὴν ἐν γράμμα προσκέρωσῃς Τροφήν νὰ ἔχῃς θρεπτικὴν ἰσχύος, νὰ κατορθώσῃς. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκιποῦτου.

102 Ἀίνεγμα

Μικρὸ εἶμα νησάκι, ἀλλ' ἔνδοξο πολὺ ἀνάποδ' ἂν με πάρεξ, μαυρίζῃς τὴν στιγμὴν. Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Δάφνης.

103 Πρόβλημα

Ὅταν ἀναθαιέν ἀνὰ 2 τὰς βαθμίδας μῆος κλιμακος, μένει μία εἰς τὸ τέλος, ὅταν τὰς ἀναθαιέν ἀνὰ 3 μένουσιν 2, ὅταν ἀνὰ 4 μένουσιν 3, ὅταν ἀνὰ 5 μένουσιν 4, ὅταν ἀνὰ 6 μένουσιν 5, καὶ ὅταν ἀνὰ 7 δὲν μένει καμμία.

Πόσας βαθμίδας ἔχει ἡ κλίμαξ; Ἐστέλη ὑπὸ Κ. Λαδοκαίου.

104 Γωνία

Γ + + + + = Τύραννος
+ Ω + + + = Σχημα γεωμετρικόν
+ + Ν + + = Νήσος
+ Ι + + + = Πτηνόν
Α + + + + = Τροφή. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Βοσπίου.

105 Αεζύθρητα

Ποῖα λέξις πεντασύλλαβος ἔχει πέντε Ο καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνήεν; Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Λυδίας.

106 Ἀπροσδόκητον

Λατὶ ἀγοράζομεν τὸ κρέας; Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τοῦ Κολοκοῦδ.

107 Ἑλληνοσύμφωνον

Οἰ-α-υηί-α-εἰσαι-ου, οὐο-οο-α-ιη-η-ι-αι-ε-η-η-η. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κολοκοῦδ τῆς Ρόδου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Δεκεμβρίου 1895.

963. Νεκρὸς, νέος. — 964. Γάτα, γάλα. — 965. Ρόχις, χάρις. — 966. ΣΩΜΑ ΟΜΟΣ 967—968. 1. Μάρη, Μάρης, μόνης, ΜΟΝΗ 2. Μήδος, Μήλος, Δῖλος, ΔΣΗΡ 3. ὀδος, διος, ἄλλος, Γάλλος. — 969—975. Ἡ ἀντάλλαγή γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς κα, αἰ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: κυκεῖον, κεραία, κέλης, κεραλή, κέραις, κέρανος, κερανός. — 976—984. Αἰγίον, Ρήνος, Βόλγας, Εὐρός, Ἄλδις, Νεῦας. — 982. ΑΛΔΗΠΗ, ΜΕΓΑΡΑ (1. ΑΜΡΟΦΥΣ. 2. ΑΕΜΟΝΕΣ. 3. ΟΙΟΥΓΙΑ. 4. ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ. 5. ΗΡΑ. 6. ΕΑΥΘΙΠΗ). — 983. Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κ' ἄλλα τῆς κωκυθαίας. — 984. Θεὸς ἀργεῖσιν οὐ παρίσταται.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' αὐτεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χωρονομημάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 πρᾶγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλόσπονδες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὸν διεύθυνσιν, συναποστέλλουσαν τὴν παλαιάν τὴν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας. Παράνομα κατὰ μὴ λήψις φύλλου γιμνασίου μετὰ παρῆλθον δεκαπενθήμερον τὸ ποῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσῶ ἀπαράδεκτα.